The book cover features a central illustration of a young boy with brown hair and a yellow shirt, looking upwards with his hands clasped. He is surrounded by two blue, cartoonish creatures with large eyes and small mouths. A large, red, stylized shape resembling a heart or a ribbon is positioned at the top right. The background is a swirling, textured blue and white pattern.

Luzana Pospíšilová
ilustrovala Cecilie Černochová

Fánková další dobrodružství

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

 GRADA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout s portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

čte ní
pro
prv ňáč
ky

 GRADA®

Mgr. Zuzana Pospíšilová

FÁNKOVA DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4272. publikaci

Ilustrace Cecílie Černochová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2011

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Husova ulice 1881, Havlíčkův Brod

© Grada Publishing, a.s., 2011
Cover Illustration © Cecílie Černochová

ISBN 978-80-247-3464-4 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-7317-9 (elektronická verze ve formátu PDF)
© Grada Publishing, a.s. 2012

Obsah

Předmluva	7
Jak se v noci trochu bál	9
Jak si Fánek hledal bydlení	13
Jak se nastěhoval k Jiříkovi	17
Jak byl Fánek ve škole	21
Jak se pořádaly vlaštovčí závody	25
Báječná novina	29
Jak byl Fánek doma na návštěvě	33
Jak se Fánek podíval díky Zbyškovi i do podzemí	37
Setkání s paní Krtonožkou	41
Jak Fánek pomáhal s jarním úklidem	45
Jak si Jiřík pro Fánka přišel	49
Jak Fánek vyhnal Meluzínu	53
Jak Jiřík s Fánkem stanoval	57
Malá Věruška	61
Jak se Fánek potkal s Větrinkou	65
Jak si Fánek s Větrinkou postavili vzdušný zámek	69

Předmluva

Milé děti,

jarní vánek Fánek už trochu povyrostl, naučil se silněji foukat a zavál na stránky další knížky, aby se pochlubil s novými příhodami a s novými kamarády.

V dalších dobrodružstvích ho věrně doprovází kluk Jiřík, ale přibudou také sestřičky Větruška a Věruška, kamarádka Větrinka a samozřejmě spousta zvířátek.

Jestli jste zvědaví, jak si Fánek poradí s nočním strachem, jak se bude chovat ve škole nebo jak vyžene meluzínu, nalistujte první kapitolu, fíííí... začínáme...

Příjemné čtení!

Jak se v noci trochu bál

„Milý Fánku,“ řekl tatínek jednou ráno při snídani. „Je to právě rok, kdy ses narodil jako malý jarní vánek. Teď už jsi silný a šikovný, a proto přijde brzy čas, abychom tě pustili do světa. Nejprve se ale musíš naučit foukat i v noci.“ Fánek to pochopil a začal se těšit na nové noční dobrodružství.

Když se setmělo, tatínek s Fánkem dolétli k lesu. Tam se Fánek chvíli rozkoukával. Když tatínek odletěl, zůstal Fánek v temném lese sám. Létal pomalu lesem a lehce přitom foukal, když vtom před sebou spatřil dvě podivná světla, která se pravidelně rozsvěcovala a zhasínala za doprovodu hlubokého houkání: „Húú, húú!“

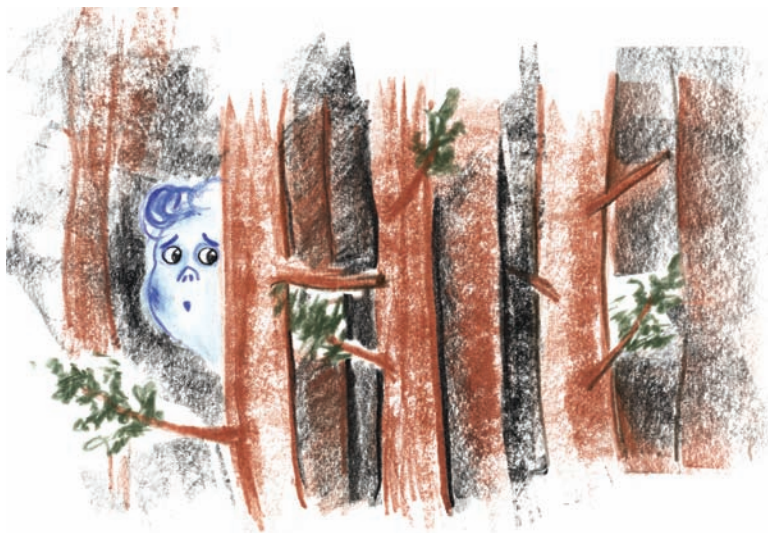
Fánek dostal nejprve strach, ale pak se rozhodl to prozkoumat. „Kdo tady straší?“ zeptal se.

Světla zhasla a houkání ustalo. „A kdopak tady huuuláká? Důůůrazně si žádám klid!“

Byla to sova Emilka, která v noci střeží les. Svými velikými kukadly svítí broučkům a nočním zvířátkům na cestu a přitom houká, aby odháněla loupežníky.

„Promiň!“ omlouval se Fánek. „V té tmě jsem myslel, že jsi strašidlo!“

„Já a strašidlo?“ zasmála se sova a chápavě přikývla: „Když jsem byla malá sůůvička, taky jsem se bála, ale brzy jsem se naučila poznávat všechny strašidelné zvuky, a teď už se vůůůbec nebojím. Jestli chceš, naučím tě poznávat noční zvuky.“

A tak
tam spolu
seděli až
do rána. Se
zavřenýma
očima

společně naslouchali

všem zvukům lesa. Slyšeli kance, jak
baští bukvice. Datla, který nemohl spát
a ze zlosti t'ukal do stromu. Poslouchali,
jak padá dubové, kaštanové nebo habrové
listí. Každé z nich má totiž jiný tvar,
a šustí jinak.

Noc utekla jako voda. Až to bylo Fánkovi
trochu líto, a Emilce ještě víc. „A někdy
zase přilet'!“ prosila ho. Fánek slíbil, že se
někdy určitě ukáže.

Jak si Fáneček hledal bydlení

„A teď mohu do světa,“ prohlásil Fáneček, když obstál v tak těžké zkoušce.

Rodiče na sebe překvapeně pohlédli a řekli: „Nemusíš odletět hned!“

Fáneček ale přesto s ranečkem na zádech zaletěl pod lípu, kde jako obvykle čekal na Jiříka. Když mu vylíčil, jakou složil v noci zkoušku a že už musí vylétnout do světa, Jiřík navrhnul, že Fáneček může bydlet u něj. „Mám pro tebe bytček, o jakém se ti ani nezdálo!“

Fáneček se usmál. „Už se moc těším!“

Když dorazili k Jiříkovi na zahradu, Fáneček nedočkavě obletěl dům i zahradu, aby si to omrknul.

Jiřík zatím opřel kolo o zeď kůlny a zašel až dozadu do zahrady, kde měla jeho maminka záhony se zeleninou a taky malý skleníček. Fánek pospíchal za Jiříkem. „U lidí jsem vlastně poprvé v životě! Máte to tu moc hezké!“

Jiřík otevřel skleníček. „Tak co tomu říkáš?“

Fánek byl nadšený. Ve skleníčku se mu líbilo. Lítal rychle sem a tam, až shodil několik květináčů. Když květináče padaly na zem, velké střepy se odrazily a zavadily o skleněnou výplň skleníkových oken. Ozvalo se hlasité zařinčení.

„Jejdanánky,“ zlobil se Jiřík. Ani ne tak na Fánka jako spíš na sebe. „Na to jsem vůbec nepomyslel! Vždyť tu mamince naděláš paseku!“

„Nenadělám,“ bránil se Fánek a omlouval se za květináče i za rozbité sklo. Vtom

vyběhla z domu maminka a hlasitě se ptala: „Co se to tady děje?“ Jiřík se polekal. „Vítr rozbil jednu okenní tabulku a shodil pár květináčů,“ vysvětloval mamince.

„Nevymýšlej si,“ zlobila se maminka, „vždyť je bezvětrí!“ Fánek chtěl zachránit situaci, a tak vylétl ze skleníku, až se zabouchly otevřené dveře. Zamířil přímo k ovocným stromům, kterým svým foukáním rozhoupal větve.

Maminka se divila: „Asi to byl opravdu vítr. Dneska fouká nějak divně!“ a zamyšlená odešla domů, aby vše pověděla tatínkovi.

Jak se nastěhoval k Jiříkovi

„Víš co, Fánku?“ navrhl Jiřík, když byli opět sami. „Co kdybys bydlel v mém pokojíku?“

Fánek se zaradoval: „To by se mi líbilo! Jiříku, ty jsi ten nejlepší kamarád!“

Jiřík na Fánka mrknul: „Já teď půjdu domů, otevřu okno a ty vletíš dovnitř.“

Jiřík odešel a Fánek čekal. Opravdu se otevřelo okno, a tak se Fánek vehnal dovnitř, aby byl co nejdříve v Jiříkově pokoji.

V tom spěchu si však nevšiml, že místo k Jiříkovi vletěl k mamince do kuchyně. Ta totiž zapomněla na buchty v troubě. Ty se zatím připálily, a proto chtěla vyvětrat.

Fánek se nejprve polekal, že místo Jiříka vidí jeho maminku. Když zjistil, co se stalo, lítal po pokoji a foukal, jak jen nejlépe dovedl, aby byl vzduch opět čistý jako dřív.

„Ještě že dnes tak fouká,“ pomyslela si maminka nahlas.

Fánek byl rád, že mohl pomoci. „Třeba tady budu i užitečný,“ pomyslel si a přitom se pousmál. Pak ale vyletěl ven a hledal další otevřené okno. Zamířil rovnou k němu a vletěl dovnitř. Jakmile se pohnula záclona, povídá Jiřík: „Kde jsi tak dlouho? Už jsem myslel, žeš někde zabloudil.“

„Taky že jo!“ řekl vzrušeně Fánek a začal všechno vyprávět.

Jiřík povídá: „Náhodou to bude prima, že tu budeš bydlet s námi. Jen musíš dávat

pozor, abys zase něco nerozbil!“
„Neboj! Budu se chovat vzorně!“
podotkl Fánek.

Jiřík se pousmál
a přesunul se ke svému psacímu stolu.

Otevřel prostřední šuplík a povídá: „Tady budeš bydlet. Udělal jsem ti tam místo.“

Fánek se radostně nasoukal dovnitř a sám za sebou zavřel. Po chvílce šuplík malinko pootevřel, vykouknul a celý šťastný Jiříkovi děkoval: „To je paráda, děkuji ti, Jiříku. Sem si dám všechny své věci.“

Není divu, že po chvílce únavou, a pro tolik zážitků, usnul jako malé miminko. Ani za sebou nestačil zavřít šuplík.